

Bajorországi útinapló

Amikor április 27-én reggel hét órakor elindult a buszunk Vácról, azon gondolkodtam, hogy Győrre másodszor teszem meg az utat (hiszen már pénteken is jártam ott). Tudtam mire számítsak. Autópálya véges-végtelen, a határhoz közeledve szélviharok.

Ausztria csak a szélviharok számában és a német nyelvű feliratokban különbözött a kisalföldi tájképtől. Valahol itt kezdhettem el azon gondolkodni, hogy utazásunkat naplószerűen szeretném megírni – a napló vezetését nem sikerült sokáig tartani –, s első megállapításaim a szélviharokra vonatkoztak. Azon gondolkodtam, hogy a mi Alföldünk befogadná-e ezeket a szélviharokat? Végül arra jutottam, hogy szép a megújuló energia – sőt Hollandiát a ’’régii’’ szélviharok nélkül el sem tudnám képzelni –, de vannak helyek, ahová nem illik. Vajon Don Quijote velük is megkísérelne? Ez a kérdés suhant át az agyamon, tényleg nem időzött ott egy percnél tovább. A melki apátság egy újabb megállót jelentett. Amellett, hogy átmozgathattuk magunkat, megnéztük az apátságot kívülről-belülről, majd néhány megállóval később megérkeztünk a végállomásra, Waldkirchenbe.

Késő délután, Waldkirchen főtere. Buszunk – hetünk egy jelentős részét benne töltöttük – szállásunkkal szemben állt meg. Kikapcsolás, 7 órakor vacsora. Majd 10-ig szabad program.

Hétfő. Reggel fél 7-től 7-ig fakultatív program: futás. (A csoport elég kis hányada vett ezen részt, ezért csak zárójelben jegyeztem meg.) Fél nyolckor reggeli. Fél kilenc előtt tíz perccel találkozó a hotel – az egyszerűség kedvéért ezt most fogadjuk el – előtt. Kilenctől sulis Hutthurmban (Passautól nem messze) délig. Innen Albersbrachba mentünk, ahol egy sörgyárat és egy templomot látogattunk meg (ebben a sorrendben). Majd Passaubába mentünk sétahajózni. Míg Mauterer tanárnő a jegyeket megvette, addig mi a Duna-partján álló kisebb templomhoz mentünk el. Itt árvizeknél feljegyezték azt, meddig ért a víz. A tavalyi árvíz például csak a második volt, egy 16. századi árvíz „megelőzte”. A vízről természetesen a három folyó (Duna, Inn, Ilz) találkozását néztük meg. Majd visszamentünk a szállásra.

Kedd. Délig a hétfőn ismertett menetrend szerint zajlott minden. Egy gyors bevásárlás/ebédelés (a reggel elcsomagolt szendvicseket tüntettük el ilyenkor), majd Passaubába mentünk. Fölgyalogoltunk a várba, ahol nem csak egy érdekes kiállítást járhattunk végig, de a folyókban is gyönyörködhattunk (kicsit más látószögben, mint azt hétfőn tettük). Innen először Gizella (igen, az első magyar királyné) sírjához szeretnénk volna menni, de sajnos rajtunk kívül álló okok miatt ezt nem tehetjük meg. Így a dóm felé vettük az irányt. Miután itt is kigyönyörködtünk magunkat, nagyjából két órás szabad programot kaptunk. Ezután visszamentünk Waldkirchenbe, ahol a vacsora után egy játszótérre mentünk. Elsőre mindenki húzódozott, aztán úgy kellett a tanároknak szólni, hogy induljunk vissza, mert késő van.

Szerda. Délig a szokásos menetrendünktől csak a hajnali májusfaállítással tértünk el, majd a busszal a Passautól északkeletre fekvő Ruberting felé vettük az irányt. Itt egy vadnyugati várost építettek fel – az indokot nem tudom, lehet Amerika messze volt -, amit a hozzánk hasonló turisták nagy örömmel látogattak. Sőt, még szállást is lehet itt foglalni. Szerettük

volna megnézni a főmúsort is, így kénytelenek voltunk lemondani a waldkircheni múzeum látogatásáról (volt, aki örült ennek, mert az előző kétnapnyi múzeumlátogatásai kikészítették). Így miután visszaérkeztünk szállást adó városunkba másfélórányi szabad programot kaptunk (személy szerint ekkor fedeztem fel Waldkirchent).

Csütörtök. Május elsejére való tekintettel nem mentünk iskolába. Így kelhettünk egy félórával később. Reggeli után egy különleges üvegdíszeket készítő műhelybe látogattunk el, aki szeretett volna itt tudott színes üveggömböt fűjni (ezek a gömbök még fognak bonyodalmakat okozni), majd a Bajor erdőbe mentünk. Itt felmentünk egy különleges, tojás alakú kilátóba. Majd végigjártunk egy, a nemzeti parkról szóló igencsak interaktív múzeumot. Végül, de nem utolsó sorban kaptunk három órát (ha pontos lennék, azt mondanám: két óra ötven perccel) arra, hogy bebarangoljuk a vadsparkot. A fő ösvény, ami minden állathoz elvitt 7 kilométer hosszú volt. (Természetesen nem volt kötelező végigjárni az útvonalat, lehetett rövidíteni.) A nap vége előtt még bejártuk egy kicsit Waldkirchen környékét, majd következett a nap fénypontja. Ugyanis a kísérő tanárok már egy-két napja mondják, hogy csütörtökön különleges vacsoránk lesz, de fogalmunk sem volt, milyen meglepetéssel készülhetnek. Végül kiderült: egy lovagi vacsorán veszünk részt egy nagyjából 500 éves pincében. Lehet, hogy valaki nem lakott jól a vacsorával, de mindenképpen különleges élményben volt része. Így lett este...

Péntek. Iskola van, tehát az első három nap rutinja érvényes, egy apró különbséggel. A tanárok bemutatták nekünk a várost, ahova egész héten iskolába jártunk, megnéztük a templomot. Mielőtt meglátogattuk volna a helyi iskolát, megismertük a német oktatási rendszert. Délután egy gránitmúzeumban tettünk látogatást, persze csak a schnapsmúzeumban történt kiruccanásunk után. Ezután visszaindultunk a szállásunkra, ahol a szokásos esti program annyit változott, hogy be kellett pakolni a bőröndünkbe is.

Szombat. Reggel kilenckor terveztük az indulást, de az üveggömbök nem érkeztek meg. Így nagyjából egy fél órával később kellett búcsút intenünk szállást adó városunknak. (Természetesen a várakozás alatt szakadt az eső, így mindenki a buszba zsúfolódott össze.) Majd utazás haza.

Az utolsó pár gondolat az utazásról. Németország mindenképpen nagyon érdekes (még akkor is, ha keveset értesz a nyelvből). Kis hazánkkal való összehasonlításba nem mennék bele. Nincsen tőlünk messze, nem Amerika. A különbség mégis olyan nagy. Szörényi Levente-Bródy János István, a király című rockoperájában hangzik el a következő mondat: „*Oly távol vagy tőlem, és mégis közel, nem érhetlek téged, s nem érhetlek el.*”

Dobó Máté

A Borlap
szerzője